

Nr 382.

Av herr **Wiklund** i Brattfors m. fl., i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 245, med förslag till förordning om ändrad lydelse av 1 och 9 §§ i förordningen den 18 juni 1915 om förekommande av överdriven avverkning å ungskog inom de delar av Västerbottens och Norrbottens län, som ej höra till lappmarken.

I Kungl Maj:ts proposition nr 245 föreslås vissa inskränkningar i kungl. förordningen den 18 juni 1915 om förekommande av överdriven avverkning av ungskog inom de delar av Västerbottens och Norrbottens län, som ej höra till lappmarken. Dessa inskränkningar, som icke gälla avverkning för oundgängligt husbehov inom skifteslaget, där fastigheten är belägen, eller angränsande skifteslag, avse bland annat, att tillstånd till avverkning erfordras i fråga om virke, som icke före avverkningen försålts antingen till livsmedelsnämnd eller annan sådan kommunal myndighet eller ock till enskilda förbrukare för att inom förordningens tillämpningsområde användas till brännved för oundgängligt husbehov.

I motiveringen till lagförslaget framhålles, att bränslebehovet för skolor, kyrkor, tingshus etc. ej kan betecknas såsom oundgängligt husbehov. Man torde således få utgå ifrån, att även om skola, kyrka eller sjukhus är belägen inom skifteslaget eller angränsande skifteslag ingen rätt tillkommer skogsägare att utan tillstånd avverka och försälja ved till dessa kommunala inrättningar. Följden därav skulle bli, att vid avverkning för tillhandahållande av ved för skolor, sjukhus, kyrkor etc. denna måste föregås av utsyning och utstämpling av vederbörande skogstjänsteman. Vilken omgång och vilket besvär detta skulle med-

föra för skogsägare vid tillhandahållande av nödigt bränsle är uppenbart, då inom de flesta socknar finnas uppförda sjukstugor och i snart sagt varje by finnas skolor inrättade. Sålunda finnas inom vissa socknar eller skoldistrikt ända till ett 40-tal och däröver skolhus uppförda. Men även för respektive styrelser för nyssnämnda inrättningar måste det bli rätt vanskligt att med nyssnämnda lagbestämmelser kunna säkerställa behovet av bränsle, då ingen garanti finnes för att den skogsägare, som åtagit sig leverans av behövt bränsle, i brist på tillräckligt antal skogstjänstemän kan erhålla utsyning och utstämpling i behörig tid. Det skulle rent av kunna inträffa, att det i många fall visade sig omöjligt att å närbelägen ort anskaffa nödigt bränsle för sagda inrättningar. Behovet för skolor, sjukhus, kyrkor etc. inskränker sig emellertid icke allenast till bränsle, utan dessa byggnader kräva även underhåll. Att föreskriva att vid dessa, mången gång endast smärre reparationer, erforderligt virke ovillkorligen skall tagas av utsynade och utstämplade träd, synes onödigt och ägnat att försvåra anskaffande av detsamma samt därjämte fördyra underhållet av byggnaderna. Det må även här erinras, att länsstyrelsen i Västerbottens län ansett, att någon anledning att medgiva försäljning allenast till enskilda icke förefunnes, utan att det allmänna Ortsbehovet såsom till skolor, kyrkor etc. borde fortfarande kunna tillgodoses.

Vidare synes icke något fog finnas för den föreslagna bestämmelsen att, därest skogsägaren vill undgå att utverka tillstånd till avverkningen, virke, som skall användas till brännved för oundgängligt husbehov, för ovannämnda kommunala inrättningar eller till enskildas husbehov inom lagens tillämpningsområde, skall vara försålt innan det avverkas.

Däremot synes oss vad skogsingenjören Almlöf framhållit beträffande innehavare av avverkningsrätter äga fog, och hemställa vi därför, att 1 § i den kungl. förordningen kompletteras i syfte att innehavare av avverkningsrätt endast med fastighetsägarens särskilda samtycke må verkställa avverkning till brännved.

Då vi i övrigt anse de föreslagna, här berörda ändringar i ovannämnda förordning lägga större hinder i vägen än nödigt för kommunala inrättningar att anskaffa erforderligt bränsle och annat nödigt virke samt bestämmelserna vålla skogsägarna onödig omgång, besvär och kostnader, få vi hemställa, att riksdagen med anledning av Kungl. Maj:ts proposition ville besluta, att 1 § i nyssnämnda förordning skall erhålla följande lydelse:

1 §.

Å enskilda — — — — — nedan stadgas.

Skall avverkningen ske för oundgängligt husbehov inom skifteslaget, där fastigheten är belägen, eller angränsande skifteslag, vare tillstånd icke erforderligt. Ej heller erfordras tillstånd, där det avverkade virket skall inom denna förordnings tillämpningsområde användas till brännved för oundgängligt husbehov; dock att innehavare av avverkningsrätt endast med fastighetsägares särskilda samtycke må verkställa dylik avverkning.

Virke, som avverkats — — — — — efter ty nedan sägs.

Stockholm den 16 april 1918.

Ad. Wiklund.

Linus Lundström.

Carl Lindmark.

J. Rehn.

Olof Jonsson.

*K. Bergström,
Råneå.*

W. Bäckström.

*N. E. Nilsson,
Antnäs.*

Ant. Wikström.

Ernst Hage.

O. W. Lövgren.

Rob. Karlsson.

N. O. Olsson.

J. A. Ingvarson.

Jon Jonsson.

P. Lidström.

P. J. Edberg.

Johan Olofsson.

D. Viklund.

Emil Molin.

Petr. Bergström.

